

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 28. listopada 2020. [\[Multimedia\]](#)

Isus – čovjek molitve

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas ću na ovoj audijenciji, kao što smo to činili i na prethodnima, ja ostati ovdje. Jako bih volio sići, pozdraviti svakog ponaosob, ali moramo držati razmak, jer ako siđem mnogi krenu pozdraviti me, a to se kosi s mjerama opreza kojih se moramo pridržavati pred ovom „gospođicom“ koja se zove Covid i koja nam zadaje tolike jade. Zato mi oprostite što neću sići pozdraviti vas: pozdravljam vas odavde, ali sve vas nosim u svome srcu. A i vi nosite mene u svom srcu i molite za mene. I uz pridržavanje razmaka možemo moliti jedni za druge. Hvala vam na razumijevanju.

U našem „itineraru“ katehezâ o molitvi, nakon što smo prošli Stari zavjet, sada dolazimo do Isusa. I Isus je molio. Početak njegova javnog poslanja odigrava se krštenjem u rijeci Jordanu. Evanđelisti složno pridaju toj zgodi temeljnu važnost. Pripovijedaju kako se sav narod okupio *na molitvu* i pojašnjavaju kako je to okupljanje imalo jasan *pokornički* značaj (usp. *Mk 1, 5; Mt 3, 8*). Narod je išao od Ivana primiti krst na oprostjenje grijeha: tu je jedan pokornički značaj, značaj obraćenja.

Prvi je Isusov javni čin stoga sudjelovanje u molitvi okupljenog naroda, molitvi puka koji se ide krstiti, pokorničkoj molitvi, gdje su se svi priznavali grešnicima. Zato se Krstitelj tome protivi i kaže: „Ti mene treba da krstiš, a ti da k meni dolaziš?“ (*Mt 3, 14*). Krstitelj razumije tko je bio Isus. Ali Isus ustraje: svojim se činom pokorava Očevoj volji (r. 15), čin je to solidarnosti s našim ljudskim stanjem. Moli s grešnicima iz Božjeg naroda. Upamtimo to: Isus je Pravednik, on nije grešnik. Ali On je htio sići k nama, grešnicima, i On moli s nama, a kad mi molimo, On moli s nama. On je s nama jer je na nebu i moli za nas. Isus uvijek moli sa svojim narodom, uvijek moli s nama: uvijek. Nikad ne molimo sami, uvijek molimo s Isusom. On ne ostaje na drugoj obali rijeke – „Ja sam pravednik, a vi grešnici“ – da time istakne da je različit i dalek neposlušnicima, već uranja noge u iste vode pročišćenja. Ponaša se poput grešnika. I to je veličina Boga koji je poslao svoga Sina koji je „opljenio“ samoga sebe i pojavljuje se kao grešnik.

Isus nije neki daleki Bog i to ne može biti. Utjelovljenjem se objavio na cjelovit i ljudski gledano nezamisliv način. Dakle, na početku svoga poslanja Isus se stavlja na čelo naroda pokajnikâ kao da čini prolaz kroz koji svi, nakon njega, moramo imati hrabrosti proći. Ali taj put, taj hod je težak; ali On ide, utirući put. U Katekizmu Katoličke Crkve objašnjava se da je to novost punine vremena. Kaže se u Katekizmu: „Sinovska molitva, koju je Otac od svoje djece očekivao, napokon će živjeti sam Sin jedinac u svom čovječstvu, s ljudima i za ljude“ (br. 2599). Isus moli s nama. Usadimo to u svoje umove i srca: Isus moli s nama.

Toga dana na obalama rijeke Jordan prisutno je, dakle, čitavo čovječanstvo sa svojim neizrečenim čeznutljivim molitvenim vapajima. Tu su prije svega ljudi grešnici: oni koji su mislili da ih Bog ne može ljubiti, oni koji se nisu usudili prijeći prag hrama, oni koji se nisu molili jer se nisu osjećali dostojnima moliti. Isus je došao zbog svih, pa i zbog njih, i na početku se pridružuje upravo njima kao predvodnik.

Nadasve se u Lukinom Evanđelju ističe ozračje molitve u kojoj se odvijalo Isusovo krštenje: „Kad se krstio sav narod, krstio se i Isus. I dok se molio, rastvori se nebo“ (3, 21). Svojom molitvom Isus otvara nebeska vrata i kroz taj „prolaz“ silazi Duh Sveti. A odozgo glas obznanjuje čudesnu istinu: „Ti si Sin moj, Ljubljeni! U tebi mi sva milina!“ (r. 22). U toj je jednostavnoj rečenici sadržano neizmjereno blago: daje nam naslutiti nešto od Isusova otajstva i njegova srca uvijek okrenuta Ocu. U vrtlogu života i svijeta koji će ga osuditi, čak i u najtežim i najtužnijim iskustvima koja će morati podnijeti, pa i kad doživi da nema gdje bi glavu naslonio (usp. *Mt* 8, 20), i kad se oko njega razbukta plamen mržnje i progonstva, Isus nikada nije bez utočišta doma: on vječno prebiva u Ocu.

Eto jedinstvene veličine Isusove molitve: Duh Sveti obuzima mu osobu i Očev glas svjedoči da je On ljubljene, Sin u kojem se cio ogleda.

Ta Isusova molitva, koja je na obalama rijeke Jordan potpuno osobna – a tako će biti i tijekom cijeloga njegova zemaljskog života – na Pedesetnicu će milošću postati molitva svih onih koji su u Kristu kršteni. On je sam priskrbio taj dar za nas i poziva nas moliti kako je On molio.

Zato ako se, dok navečer molimo, osjećamo klonulo i prazno, ako nam se čini da je život bio potpuno beskoristan, u tome trenutku moramo moliti da Isusova molitva postane također naša. „Danas ne mogu moliti, ne znam što ću: jednostavno ne mogu, nedostojan/nedostojna sam“. U tome se trenutku potrebno povjeriti njemu da moli za nas. U tom je trenutku on pred Ocem i moli za nas, on je zagovornik; pokazuje Ocu rane, za nas. Vjerujmo u to! Ako imamo vjere, tada ćemo čuti glas s neba, snažniji od onoga koji se uzdiže iz dna našega bića i čut ćemo taj glas koji šapuće riječi nježnosti: „Ti si miljenik Božji, ti si sin, ti si radost Oca nebeskog“. Upravo za nas, za svakoga od nas odjekuje Očeva riječ: čak i ako nas svi odbace, čak i da smo grešnici najgori od svih. Isus nije sišao u Jordan zbog samoga sebe, nego zbog svih nas. Cio je Božji narod dolazio na Jordan moliti, tražiti oprost i primiti krst pokore. I kako reče jedan teolog, Jordanu su hrlili

„gole duše i bosih nogu“. Takva je poniznost. Za molitvu je potrebna poniznost. Otvorio je nebesa, kao što je Mojsije raskrilio vode Crvenog mora kako bismo svi mogli iza njega proći po suhom. Isus nam je darovao svoju vlastitu molitvu koja je njegov dijalog ljubavi s Ocem. Dao nam ju je kao sjeme Trojstva, koje želi zaživjeti u našim srcima. Prihvatimo je! Prihvatimo taj dar, dar molitve. Uvijek s njim. I nećemo pogriješiti.

APEL

Pridružujem se boli obitelji malih đaka brutalno ubijenih prošle subote u Kumbi u Kamerunu. Ostao sam silno zgranut tim okrutnim i bezumnim činom kojim su prekinuti životi nedužnih mališana za vrijeme nastave u školi. Neka Bog prosvijetli srca da se slična djela više nikada ne ponove i da napaćene regije Sjeverozapada i Jugozapada zemlje konačno uzmognu pronaći mir! Nadam se da će oružje utihnuti i da će se zajamčiti sigurnost svih i pravo svake mlade osobe na obrazovanje i budućnost. Izražavam sućut obiteljima, gradu Kumbi i cijelom Kamerunu i zazivam utjehu koju samo Bog može dati.

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] Danas se u Crkvi slavi blagdan svetih apostola Šimuna i Jude Tadeja. Pozivam vas da se ugledate u njihov primjer te stavite uvijek Krista u središte svoga života kako biste bili istinski svjedoci njegova evanđelja u našem društvu.
